

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 6. prosinca 2015. [\[Multimedia\]](#)

Trajna potreba za obraćenjem

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Na ovu drugu nedjelju došašća, liturgija nas vodi u školu Ivana Krstitelja koji je propovijedao "obraćeničko krštenje na otpuštenje grijeha" (Lk 3, 3). A mi se možda pitamo: "Zašto se moramo obratiti? Obraćenje, to je nešto što treba bezbožniku da postane kršćanin, što treba grešniku da postane pravednik, ali mi toga ne trebamo, mi smo već kršćani! Dakle mi smo ispravni". A to nije istina. Kada tako razmišljamo ne shvaćamo da se upravo od te umišljenosti – da smo kršćani, da smo svi dobri, da smo ispravni – moramo obratiti: od pretpostavke da je, sve u svemu, dobro tako kako je i da ne trebamo nikakvog obraćenja. Ali pokušajmo se zapitati: imamo li u raznim životnim situacijama i okolnostima iste osjećaje poput Isusovih? Je li istina da se osjećamo kako se osjećao Isus? Primjerice, kad podnesemo kakvu nepravdu ili uvredu, uspijevamo li reagirati bez neprijateljstva i od srca oprostiti onome tko traži oprostjenje? Kako je teško oprostiti! Kako je to teško! "Platit ćeš ti meni": te nam riječi dolaze nekako spontano! Kada smo pozvani dijeliti radosti i boli, znamo li iskreno plakati s onim tko plače i radovati se s onim tko se raduje? Kad trebamo pokazati svoju vjeru, znamo li to učiniti hrabro i jednostavno, ne srameći se evanđelja? I možemo si tako postaviti mnoga pitanja. Nije s nama sve u redu, uvijek se moramo iznova obraćati, imati iste one osjećaje što ih je imao Isus.

Glas Ivana Krstitelja još uvijek odjekuje u suvremenim pustinjama. A koje su to suvremene pustinje? To su zatvoreni umovi i tvrda srca. Taj glas potiče nas pitati se jesmo li stvarno na pravom putu, živeći po evanđelju. Danas kao i onda, on nas opominje riječima proroka Izaije: "Pripravite put Gospodinu!" (r. 4). To je hitni poziv otvoriti srce i prihvatiti spasenje koje nam Bog neprestano, gotovo tvrdoglavo, nudi jer želi da svi budemo slobodni od ropstva. Ali prorokov tekst proširuje taj glas, najavljujući da "svako će tijelo vidjeti spasenje Božje" (r. 6). A spasenje je ponuđeno svakom čovjeku i svakom narodu, nitko iz toga nije isključen, ponuđeno je svakome od nas. Nitko od nas ne može reći: "Ja sam svet, ja sam savršen, ja sam već spašen". Ne. Uvijek trebamo prihvaćati tu ponudu spasenja. Tome služi Godina milosrđa: da napredujemo na tome

putu spasenja, na onom putu kojem nas je poučio Isus. Bog želi da se svi ljudi spase po Isusu Kristu, jedinom posredniku (usp. 1 Tim 2, 4-6).

Zbog toga je svatko od nas pozvan upoznati s Isusom one koji ga još ne poznaju. To nije prozelitizam. Ne, to je otvaranje vrata. "Jao meni ako evanđelja ne navješćuje" (1 Kor 9, 16), izjavljuje sveti Pavao. Ako je Gospodin Isus nama promijenio život, i ako nam ga mijenja svaki put kada idemo k njemu, kako ne osjetiti žar da ga pomognemo upoznati onima koje susrećemo na svom radnom mjestu, u školi, u zgradi u kojoj živimo, u bolnici, na mjestima gdje se ljudi susreću? Ako se osvrnemo oko sebe pronaći ćemo osobe koje bi bile spremne otpočeti ili se vratiti na put vjere, samo da susretnu kršćane koji su zaljubljeni u Isusa. Ne bismo li trebali ili mogli mi biti ti kršćani? Pitam vas: "Jesam li ja doista zaljubljen u Isusa? Jesam li uvjeren da mi Isus nudi i daje mi spasenje?". A ako sam zaljubljen, moram druge s njim upoznavati. Moramo biti hrabri: poravnati brda oholosti i suparništva, ispuniti doline koje su iskopale ravnodušnost i apatija, poravnati putove naše lijenosti i naših kompromisa.

Neka nam u tome pomogne Djevica Marija, koja je Majka i koja zna kako to učiniti, kako srušiti barijere i prepreke koje priječe naše obraćenje, to jest naš hod ususret Gospodinu. Samo on, jedino Isus može ispuniti čovjekove nade!

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, pomno pratim radove konferencije o klimi u Parizu i vraća mi se u misli pitanje koja sam postavio u enciklici *Laudato si'*: "Kakav svijet želimo predati onima koji dolaze poslije nas, djeci koja rastu?" (br. 160). Poradi dobra zajedničke kuće, svih nas i budućih naraštaja, u Parizu se trebaju poduzeti svi naponi kako bi se ublažili učinci klimatskih promjena i, istovremeno, borilo protiv siromaštva i podržalo ljudsko dostojanstvo. Ta dva izbora idu jedno s drugim ruku pod ruku: zaustaviti klimatske promjene i boriti se protiv siromaštva kako bi ljudsko dostojanstvo zasjalo u punom sjaju. Molimo da Duh Sveti prosvijetli one koji su pozvani donositi tako važne odluke te im udijeli hrabrost da kao mjerilo izbora uvijek imaju veće dobro za čitavu ljudsku obitelj.

Sutra se obilježava 50. obljetnica nezaboravnog događaja o ukidanju uzajamnog izopćenja između katolika i pravoslavaca. Dana 7. prosinca 1965., uoči završetka Drugog vatikanskog sabora, zajedničkom izjavom papa Pavao VI. i ekumenski carigradski patrijarh Atenagora poništili su odluke o izopćenju između Rimokatoličke i Carigradske Crkve iz 1054. godine. Doista je plod providnosti da se te povijesne geste pomirenja, koja je stvorila uvjete za novi dijalog između katolika i pravoslavaca u ljubavi i istini, spominjemo upravo na početku Jubileja milosrđa. Nema istinskog hoda bez traženja oprostjenja od Boga i među nama zbog grijeha podjele. Spomenimo se u svojim molitvama dragog carigradskog ekumenskog patrijarha Bartolomeja i ostalih vođa pravoslavnih crkava i molimo Gospodina da se odnosi između katolika i pravoslavaca uvijek nadahnjuju na bratskoj ljubavi.

Jučer su u Chimboteu u Peruu blaženima proglašeni Michele Tomaszek i Zbigniew Strzalkowski, franjevci konventualci, i Alessandro Dordi, svećenik fidei donum, koji su ubijeni iz mržnje prema vjeri 1991. godine. Neka vjernost tih mučenika u nasljedovanju Isusa dadne snagu svima nama, a napose progonjenim kršćanima u raznim dijelovima svijeta, da hrabro svjedoče evanđelje.

[...]

Svima želim ugodnu nedjelju i dobru pripravu za predstojeću Godinu milosrđa. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i do viđenja!